

solidarnost

je naša snaga

solidarity
is our strength

IZVEŠTAJ SA TERENA :

Pomoć Žena u crnom ugroženim ljudima sa poplavljenih područja u Srbiji

4. jun

Obrenovac

Marinu smo upoznale u Kombank Areni. Tamo je u kolektivnom smeštaju. Nedelju dana odlazi u Obrenovac da raščišćava oko svoje kuće. 4 juna sam i ja otišla u Obrenovac, do njene kuće.

Naviknuta na prizore poplave, krenula sam ne očekujući da vidim nešto što već do sada nisam videla. Da je potpuno drugačije i mnogo strašnije, shvatila sam na desetak kilometara ispred Obrenovca. Uz sam put kod Umke, stoje džakovi sa peskom. Saobraćajna gužva je ogromna, a miris ustajale vode se uvlači u nozdrve. Njive su pretvorene u bare: ogromne bare koje stoje.

Ulazim u Obrenovac. Smrad je nepodnošljiv, a pojačan je suncem koje peče. Grad izgleda avetinjski. Na mestima gde se voda povukla, nalazi se osušeno, ispucalo blato, kao posle kataklizme. Vegetacija ne postoji - postoje samo sprženi ostaci... Ogromna vrba je od siline vode iščupana iz korena i viri iz vode. Čini se da je to pre bio park.

U gradu nema struje. Ulice su prepune ostataka od nameštaja, koji se skupljaju bagerima. Svuda se širi smrad. Ljude koje vidim po ulicama, policija i vojska nose maske. Imam utisak da sam zalutala na neku drugu planetu. Sve što sam do sada videla, nije ni delić katastrofe koja je zadesila ovaj mali grad.

Našla sam lako ulicu gde je živela Marina. Dolazak kod nje je dodatni šok: prizemna kuća,

bez prozora i vrata, dvorište puno polomljenog nameštaja, gomila parketa nasred dvorišta koji sada služi za loženje. Ispred kuće je šporet na drva i lonac u kom se otkuvava neki veš.

Marina mi pokazuje svoju kuću i priča gde se šta nalazilo. "Sem ovih zidova, nemam više ništa, a i njih moram da gulim do cigle". Plačemo. U jednom delu dvorišta, voda se nije povukla, nema gde. Kaže mi da niko nije došao da proceni štetu. Ne zna šta pre da počne da radi. Ona i njen sin su sami izbacili sve iz kuće. Nada se da će uskoro neko doći da to odnese.

Na terasi. Marinina tetka Nata (90 godina) pere sudove. Starica briše suze. Ne može da veruje šta ih je snašlo. "Šta da radim, opraću sve što se oprati može", kaže Marina. Ona je veoma uplašena. Priča o smeštaju u Areni, o muškarcima koji "kao kurjaci kruže", o strahu da zaspi u toj velikoj hali, o pokradenim stvarima. "Da mi je da se naspavam", kaže, završavajući svoju priču.

Odlazim iz Obrenovca potpuno šokirana, ali sa idejom u glavi. Napraviti radne grupe i pomoći toj ženi, ali i Suzani, koju smo ranije upoznale u hotelu Bristol. Njoj se voda nije još povukla iz kuće.

Pri izlasku iz grada prolazim dezobarijeru. Miris ustajale vode satima imam u nosu.

Za Žene u crnom
Violeta Đikanović

